

126

17^r ~~200~~ Eva 3 or 4 longi' m.

Nº 1626

49

T. 1.º

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ποίημα δὺλαβέσατον καὶ ὠραῖον

διὰ σίχου.

Ἐνετίσιν παρὰ Ἀντωνίου τοῦ Πιέλλου. αχκς.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ποίημα δολαβέσατον και ώραϊον
διασίχου.

ΜΕ ἔγισε δὲ λε τῷ θεῷ, τίμιε ἱεράρχα,
ὁμότροπε τῷ γαβριήλ, τῷ θεῷ ταξιάρχᾳ.
Συνῆθρονε καὶ ἰσότηρι με ἅπαντας τῆς νόας,
καὶ ἦλιε ἀέσπερε, καὶ ἄστρον τῆς ἑώας.
Νικόλαε θεράποντα, ἀνδρῶπε τῷ κυρίῳ,
συμμέτοχε συνόμιλε, μετὰ τῷ γρηγορίῳ.
Τῷ πατριάρχῃ τῷ σοφῷ καὶ ὄντως θεολόγῳ,
αἰτῶσε δὸς μοισιὺν πηγὴν, διαγραφῆς καὶ λόγῳ.
Τῷ δὲ τελευτῆ καὶ ἀμαθῆς, ἀπαιδίδε καὶ χαίνας,
δός μοι ρανίδα φωτιστικῆ ὡς πτερ χερσὸς τῷ παύλῳ.
Ἴνα ὑμνήσωσιν καὶ γὰρ τῆς θαυμαστῆς ἀγῶνας,
ἀπὸ τῷ νυνὶ καὶ ἔμμεροσιν, εἰς πάντα τὰς αἰῶνας.

Οὐς ἔφραξας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ βίη τῆ προσκαίρε.
ἢ πάλαι μετὰ θάνατον, ἔπαυεις ἐν ὑσέρη.
Καὶ βλέπου μὲν διαπαντός, τέρατα ἔσημεῖα,
πάτερ πατέρων διὰ σοῦ, Χρῆσθ' οἰκονομία.
Δίους ἐθαυμάσωσε κύριος τοὺς ἁγίους,
ἀποστόλους καὶ μαρτύρας, καὶ ἱεράρχας θείους.
Καὶ μαρτυρῶσιν ἀληθῶς, ἅγιε τῶν ἁγίων.
ὁμοσκήσου καὶ συνεργῶν, μετὰ πασῶν ὁμοίων.
Ἄπαντα ἐκατόρθωσας, πνεύματος συνεργία,
τῆ ἀκλινησοῦ προσδύχῃ, ζέσει καὶ προθυμία.
Τῆς ἐρανὸς ἐκάλυψεν, ὄντος ἡ ἀρετίσης,
καὶ γέγονας ἀέναντος, πηγὴ τῆς παραδείσης.
Λάμπουσιν ἐν τοῖς πέρασι, πάτερ τὰ θαύματά σου.
ἐλευγῶ καὶ εἰς τὴ θάλασσαν τὰ κατορθώματά σου.
Δὲ ξόβρω πᾶσιν ἄμοιρος, εἰς τὰς θαυματουργίας,
ἐν ἀρεθίμῳ κατὰ νοῦν, ταῖς θείαις ἐκκλησίαις.
Ταῖς ποταμῶν ἀνεκαίνησαν ἐν τῷ ὀνόματί σου,
Ποῖοι γὰρ εἶναι ἄξιοι, γὰρ ταῖς ἐξαριθμίσου.
Νησὶ καὶ περὶ γαλιαν, καὶ κάσροι καὶ χωρία,
πελῶσι σοῦ τὴν ἑορτήν, μνήμην τὴν μακαρία.
Ὡσπερ καὶ τῆ σφώτατου, ἐν δόξῃ τῆς ἁγίας,
τῆ στρατιώτου μάρτυρος, μεγάλης γεωργίας.
Αἰώνια μνημόσμενα ἔχουσιν οἱ δίκαιοι,
καθὼς εἰς τὰ κοινωνικά, τῆς λειτουργίας λέγει.

Γ' δε σκοπὸν κὴ ἀρετὴν, κὴ ἴδιον ποροθυμία,
ἢ ζωαίσις ἢ πάντιμος, ἄρρεν, κὴ ἢ θηλία.

Ε' δε ψυχῆς ἀγένεια ἔδε ἐπιμελία,
ἐνεαράς ἐσέρξασιν, ἢ λικερὴ φιλία.

Καὶ ἐνεαίσις πορφυρὸν ὄδον, ἔδραμαν ἕως τέλους.
κὴ μία ποίμνη γέγονασ, μετὰ τῆς ἀρχαγγέλης.

Ἀλλ' οὐδὸν ἐβάδισαν, σενιὸν κὴ τεθλιμμένον,
τὴν δὲ φθαρτὴν ἐμίσησαν κὴ τὴν ἀπολεσμένον.

Τέτρεσ νὰ γκωμιάσωμεν, κὴ τέτρεσ νὰ πικρῶμεν,
νὰ δράμωμεν μὲ δάκρυα, νὰ τῆς ἐδέηθῶμεν.

Γ' να δ' ὄρωμεν ἄφεισιν τῆ ἑαυτῆς ποροβεία,
ὅπ' αὐτοὶ ἐσέφθησαν τῆς νίκης τὰ θραβία.

Καὶ εἶπα ἀρὰ δεηθού ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότης,
πορφυρὰ τὰ αὐτήματα πορφέρι ὀδυσσοῦς.

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ ποροκείμενον, πάλαι τὴ ἱεράρχη.
ἢ ἔννοια καὶ ὀσκοπὸς, ὀλογισμὸς ὑποαίρει.

Να δεηθῶ τὴν χάριν τε, νὰ τὴν ἐποροσκηνύσω,
νὰ μὲ φαίσις τὴν ψυχὴν, τὴν γλῶσσαν ἀκινήσω.

Εἰσὶπ ἔναι μπορετῶ, τῶρα νὰ πιχειρήσω,
τῆς τέκνων κὴ τῆς ἀδελφῶν, ἀόκτως νὰ κηρήσω.

Ἡ' μὴ ἀρχὴ ὀσκοπὸς, ἐκ μητέρικῶν ἀσφαγαίων,
ἢ ἔλθω εἰς αὐτὸν δωρεὰ φῶς ἐμφωτὸς τῆς αἰῶ.

Ε' δεῖξε πορώτῳ ἀρετῶν, τὸ ἅγιον παιδίον,
ἀπὸ ταῖς μέραις ταῖς ἐπτά, ἐν τῷ δευτέρῳ δύο.

Τετράδην καὶ παρασκήνη, μέραις τῆς ἑβδομάδος
ὡς σκῆυος καθαρῶτατον, τῆς ἀληθῆς τελαδος.
Τῆς ἑαυτῆ μητρὸς μαθητῆς, ἐν ταύταις ἐδηλαζει,
καὶ ποῖος ἄρα γηγενῆς, θεὸς μηδὲ θαυμάζει.
Ἐπειτα ἐμαθήθησε τὴν τέχνην τῆς γραμμάτων.
καὶ ἔγνωσε σὲ ποιητῆν, τῆς αἴων καὶ τῆς κἀτα.
Ὡς μέλιττα ἐπόθησεν ἐκνεαρᾶς νὰ μαθεῖ,
νὰ ἐρδονήσει νὰ δῶρῃ, τῆς ἀρετῆς τὰ αἶδη.
Ἀρχλιώσεν ἡ ἀρετῆ, ὡς περ τὸ φῶς νὰ λαμπει.
ἡ θείατε ἔξαίθυσεν, ὡς ἐραυθῆν οἰκάμποι.
Κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια ἀρχισεν νὰ μισήσει,
καὶ καταμόνας τῆς θεῶ ἀσκησεν νὰ ποιήσει.
Πλὴν δὲ ὑπὸ τῆς ἄθεων βαρβαρῶν ἐπιάσῃ,
νὰ ἀρνηθῆ τὸ σέβασεν, μεγάλως ἐβιάσῃ.
Καὶ ἐν κάμινῳ ὡς χρυσὸς καὶ ἐν χονδρθείῳ,
ἐγκωμιάσῃ ὡς πύσος ὑπὸ δυνῶν μυρίων.
Στρεβλώσεις μάσηξις πληγαίς, ἐπὶ τῆς κειθείῳ,
καὶ τέσσαρας ἐνιαυτῆς, ἐν τῆς δεσμοτηρίῳ.
Ὅν τρόπον τρέχει ἔλαφος σὸ ὕδωρ μετὰ βία,
ἔτως ἐπόθει καὶ αὐτὸς, ἀθλήσεως βραβία.
Ἀλλ' ὁ Χρυσὸς ἐκ ἡθελε μαρτίρειον νὰ παρή,
διὰ νὰ λάμπῃ πανταχῆ, ὡς ἄστρον κὲ φεγγάει.
Ὡς ῥέσβις κὲ θερμότητος, κὲ ἔμπειρος ῥοσάπης,
ὑπέρμαχος ἀήττητος, κυρίε παρασάπης.

Ἄλλης

Ἄλλης πλήθους ἐφόνευσεν, ὁ τύραννος ἐκείνος,
 ἔπειτα ἐβασίλευσεν ὁ μέγας κωνσταντῖνος.
 Ἀπέλυσε τοὺς δέσμιους μετὰ τιμῆν καὶ δόξην,
 καθ' ἕνα νὰ πορεύεται ἀφόβως ὡς τῆ δόξῃ.
 Ἡ σιμωργία τῆ θεῶν, καὶ τῆ ἀγίας μύρα,
 εἰς τὴν λιχίαν ἔτυχεν τὸ λέγουσι εἰς τὰ μύρα.
 Εὐρέθην ἡ μητρόπολις, χῆρα ἀφαιρημένη,
 τὸν ἐπὶ θυμῶν ἀπὴρ, δεῖψα καὶ αἶμα μύρει.
 Πίσκοπον ὅλος ὁ λαὸς, λέσει νὰ τὴν ψηφίσουσι,
 ὁ ἅγιος ἐδέετο διὰ νὰ τὸν ἀφίσουσι.
 Οὐκ εἶμι ἱκανὸς ἐγὼ σὲ τέτοιαν ἐπαρχίαν,
 νὰ κυριεύω πισκοπιῶν, αἰαίμακτον θυσίαν.
 Ὅλος ὑπάρχω βδελικτὸς καὶ πάσης ἀνάξιος,
 τῆς καθαρᾶς καὶ ἁμωμον ἱερεργοπραξίας.
 Ἐσάθησαν σὲ δέσπον, οἱ ἅγιοι πατέρες,
 σάββατον καὶ κυριακὴν δύο σὺν ἡμέραις.
 Σημεῖον νὰ φανερωθῆ, ποῖος πισκοπὴν νὰ παρῆ,
 νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα, καὶ τῆ θεῶν τιμὴν χάρι.
 Καὶ ἦλθεν ἀποκάλυψις θέλησις ἐραθία,
 σὸν ἅγιον νικόλαον, νάρθη χειροτονία.
 Ὅμως ὑπὸ τῷ κληρικῶν ὁ μέγας ἐβιάσθη,
 ὡς τέκνον τῆς ὑπακοῆς ἐκλινεν ἐσιβάσθη.
 Ἐλαβεν τὴν ἐπισκοπιῶν καὶ τὴν ἱεραρχία,
 ὡς ἄγγελος ἐλάτρωε τὰ ἄρρητα καὶ θεία.

Εἰλκισεν ἄπειρον λαὸν, σὸν φόβον τῆ κυρίας,
ἔς ἥρπασεν ὡς ἰσχυρὸς ἐκτόματος θηρίου.
Ὡς περ ποιμὴν παταέως, ἔμπειρος φροσάτης,
ἔτης τεταίδος λατρούτης, τῆς θεαρχικωτάτης.
Ἀρχιερέων καλλοὴ καὶ τῆ πατέρων κλέος,
ἐγκωμιάζετε σοφὲ, ὁ παῖς σε μοσχοτόεος.
Βαβαὶ τὴν ἐπι μέλειαν τῆ θεῖς ἱεραρχεῖ,
κατ' ὄναρ ἐμφαλίζεται, διαπότε κὲ ἐπαρχεῖ.
Τρεῖς ἀνδρας ὁμορόνησαν, ἀδίκως νὰ φονεύσουεν,
ὡς περ ἀνάρτας κὲ δεινὸς, νὰ τὸς ἐξολοθρεύσουεν.
Κάποιοι ἀσεβέσατοι, τὸς ἐσυκοφαντήσαν,
εἰσεθανάτε ὄλεθρον, αἰχρῶς ἐματαντήσαν.
Ἐδέκταν τὸν ἅγιον θερμῶς μετὰ δακρύων,
οἰκονομία νὰ γενῆ καὶ ἄφεσις τῆ τείων.
Καὶ δὲ θὺς γὰρ ἐγένετο, τὸ αἴτημα κ' ἠλύσις,
οἰκονομία τῆ θεῖς ἀγίε τῆ δέησει.
Τὸν ἐνδοξον πατὴρ ἡμῶν νὰ τὸν ἐθαυμάσωση,
εἰς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον ἡ χάρις νὰ σῶση.
Καὶ αὐτοὶ ἐλυτρώθησαν, ἐπ' τῆ πικρῆ θανάτε,
ὁ διὰ τὴν ἐπιφάνιαν τῆ παναγιωτάτε.
Ὁ ὕμνωγράφος ἰωσήφ, ἅγιε σὲ δεήθῃω,
ἐκτὰ δέσμα τῆς φυλακῆς, ἀοράτως ἐλύθῃω.
Ἀπὸ τὴν χώραν τῆ κρητῆς καθῶς τὸ λέσιν ὅλοι,
καὶ παρὰ θαλάσσε θεκεν ἐν κωνσταντίνε πόλει.

Ἐξέσηκέν ἐθαύμασέν, τοὺς θαυμαστὰς ἀγώνας,
καὶ ἔπηκίσεσ σιχηρὰ καὶ ὕμνος καὶ κανόνας.
Ὡ πόσα κατορθώματα πόσω ἐπιμελία,
ἔδειξεν ἡ φοροκίρως καὶ ἡ ψυχὴ αἷγια.
Νὰ κούκσιν οἱ χειριανοὶ ἅπαντες νὰ θαυμάζεν,
νὰ φώνωσι τὰς χεῖρας τοὺς ὅλοι νὰ τὸν δοξάζεν.
Ἐναν καιρὸν ἐλήλυθε, λοιμὸς εἰς λυλυκία,
εἰσεμεγάλως καὶ μικρὸς σε πᾶσα ἡλικία.
Ἀνόλπιστα ἀπόσωσε καράβλι εἰς τὰ μῦρα,
καὶ ὄντε τόδεσ ὁ λαὸς πολλὴ χαρὰν ἐπῆρα.
Κεῖτονε τόζομαρίτου σιτάει φορτωμῶ.
τὸ ποῖον εἶχεν ὁ ἅγιος αὐτὸ ἀβαβονιασμῶν.
Καθὼς ἐμαρτυρήσασιν ὅλοι τῆ καραβία,
καὶ λέγασίντος ἔχετε τὴν χάριν τῆ αἷγι.
Ὅπῃ ἡμᾶς ὁδήγησε νάλδομε σὺνισίσας,
ταὶ ποῖον βλέπετε καὶ σεῖς ἀρχοντες ἀπατήσας,
Ἄλλοτε πάλιν ἐποίησεν ἄλλελω οἰκονομία,
σὸν πένητα καὶ ἄπωρον ὅπῃ εἶχεν τὰ παιδία.
Τρεῖς κορασὲς ἐνέθρεφεν μεδίχωσλι μητέρας,
καὶ ἔκλαιεν καὶ ἐδέρνετο νύκτατε ἑ μέρα.
Πῶς θέλειν πάγειν τὰ παιδία, πῶς θέλειν ἀποδόσῃ,
ἀπαντοχὴ δὲν εἶτοναί τίβοτας νὰ τὴς δώσῃ.
Δὲν ἤξωρσεν ὁ ἔρημος, εἰσαύτως πὶ νὰ ποίση,
μὸν ἐκινδιὼ δὲσ ὁδὸν κακὴν νὰ τῆς κρεμνήσῃ.

Ο ἔνδοξος πατήρ ἡμῶν τὰ μέλλοντα προβλέπει,
 ἀγῶνα ἀγωνίζεται ὡς βοηθὸς καὶ σκέπη.
 Ἐπιμελήθη παρὰυθι, νὰ τὸν ἐβοηθήσῃ,
 σὲ κείνα τὰ ἐλόγιαζεν ὁ κύρις νὰ ποιήσῃ.
 Παγένει μίαν τῆς νυκτὸς, σὲ γέροντα τὸ σπήτι.
 μετὰ χρυσίνης ἑκατὸν, καὶ ἀπόκρυφα τὴς ῥίπτει.
 Ἀπίτις ἔξῃ μέρωσεν, ὁ γέροντας δεισκει,
 ἐκείνον τὸ ἀνόλιπον καὶ θαυμαστὸν καίνισκει.
 Ἐξέσηκεν ὁ ἀνθρώπος, νὰ δῆ ἑκατὸν δεκάτα,
 ἐσκίρτησεν ἐβόησεν, ἰδὲ καλὰ μαντάτα.
 Κλυθὺς τότε κατάντησεν, πλὴν κρωτίου θυγατέρα,
 καὶ ἔπαρ λαφρόθηκε κέ πῆρεσάν ἀέρα.
 Καὶ μέσα του δις ἄζετον, ὁ διὰ τὰ φλεβία,
 ποῖος τὸν δὴρη ἔτησε σέπα σνοχωρία.
 Καὶ μέσα σὸν ἑμαυτὸν παγένει ἄλλα τῶσα,
 καὶ ἐκδωτέρη ἔρριψεν ὁ ἅγιος τὰ δόσα.
 Πάλα ξυπνᾷ καὶ θεωρεῖ ὁ κύρις τῆς παιδίων,
 πλὴν σακαδέλλα καὶ φαιδραὶ, μὲ πληρέσα τοι βίον.
 Ἐσύκοσε τὰς χεῖρας τῆ, δοξάζει τῶ κυρίῳ,
 θεὲ φαίερωσέ με τοῦτο τὸ μυστήριον.
 Τίς ἐγὼ ὁ δειργέτης με δέομαι νὰ γνωρίσω,
 νὰ πῶ σῶσα ποδάριά τῆ, νὰ τὸν ἐπροσηκωήσω.
 Ποῖος νὰ ἔναι ὁ δοτήρ, καὶ ποῖος ἡ αἰτία,
 ὁ πᾶγλησε τὰ τέκνα με δὲπο' τὴν ἀσωτία.

Τὰ ὄρφανὰ καὶ ἄπωρα καὶ τὰ ἀπελπισμένα,
 ἐκέρδησες πολυδάσλα γυνεὸς ἐκείνα, καὶ ἐμνά.

Ὁ λογισμός με τὴ πτωχῆ ἄσπλα ἐφορομύα,
 νὰ ἀπώλίσω τὴν ψυχὴν αἰτάμα μετὰ κῆνα.

Ἐπεὶ καὶ ἐδύτρωσεν, ἐλπίζω νὰ τριτώσῃ,
 καὶ εἰς τὴν τρίτην ὄρφανὴν, τὰ ὁμοία νὰ δώσῃ.

Καὶ θέλω νὰ ἀγωνισθῶ καὶ νὰ οἰκονομήσω,
 ταῖς νύκταις με ἀπὸ τῆ νύκτ, ἡμέραις νὰ ποιήσω.

Ὁ λπίζω εἰς τὸν κύριον καὶ νὰ μὴ τὴν ἐδείξῃ,
 ὅταν ἔλθῃ σὺν οἰκόν με νὰ τὰ ποληταεῖξῃ.

Μετὰ σπευδῆς νὰ σπκοθῶ νὰ πάγω νὰ τὸν σώσω,
 νὰ δῶ ὅποῖος τόποι κεν τὸ χάρισμα τὸ τίσο.

Ὁ μωσὶσ ἀπὸ τὸ λόγιασεν, ὁ γέροντας ἐγένη,
 καὶ πάλας ὁ πανάγιος ἀπῆλθεν ἐν γαλιυῆ.

Σὺν τὰ ἐποληταεῖξεν, ἠδέλησεν νὰ φυγῇ,
 ὁ γέροντας τρεχάμενοι, τὴν θύραν τε ἀνοίξῃ.

Ἐσωσεν καὶ μπερδένητον, καλὰ τὸν ἐγνωεῖξῃ,
 καὶ ἔπεσεν σὰ ποδάριου, τὸ κλάμαν ἀρχικεῖξῃ.

Ἐδέετον ὁ παπεινὸς με πίσιν ἐφορομύα,
 καὶ ἀνοίξῃ τὸ σῶμα, τὴν γλώτταν τε ἐκείνα.

Τὰ χεῖσιμα καὶ ὑπέποντα, ἔλεγε τὴ ἀγίε.
 τὴ ἰλαρῆ καὶ δάσπλα γυνεὸς, καὶ ἀεργεῖτε θεῖε.

Ὁ θαυμασὲ νικόλαε, τί με ἱεράρχα,
 ἀνθρωπε ἐραῖε, ἐπίγειε το πάρχα.

Ως μιμητὲ τῆς Χειρῆ, ὡς βοιωτὴ καὶ ῥύση,
ὅπως σὲ μὲν τὸν ἄνωρον, ἴδειξες πόσιν ᾤσει.
Καὶ ἐς νοχωρῆσουσε πόσον καιρὸν διαμύα,
ὅπως σανε τὰ τέκνα με θυμὰ ἀπελπισμύα.
Ἄγιε σὺ κρέφουγες κ' ἐγὼ νὰ φανερώσω.
τὸν ἔχεις εἰς τὰ ὄρφανὰ τὸν πόθοσου τὸν πόσω.
Τὰ μεγαλεῖα σου σφε, ψυχὴ πεφωτισμύη,
νὰ τὰ κηρήσει πανταχῆ, σὸλλω τὴν οἰκμύη.
Τότε ἀρχίζει ὁ ἅγιος ὄρκους φεικτῆς πρὸς γέρον,
νὰ ἔχει ἐπιτήμιον, ἐπὶ τῶν ἁγίων πατέρων.
Ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φεικτῇ, Χειρῆ τῇ παρυσία,
ἀπόλαυσιν νὰ μὲν ἴδει, δικαίων παρρησία.
Θυμῆ τὸ ὁμομόσιον, ἀνθρωπείσου τὸ λέγω,
μὴ φανερώσης τιποτε, ὥστε νὰ ἀναπνέγω.
Δέτε τὸ πῶς ἐσπέδαζαν οἱ ἅγιοι, νὰ κρύβου,
ταῖς ἀρεταῖς διαπαντός, νὰ μὲν ταῖς θρηναμβήβου.
Καθὼς τὸ λέγει ὁ Χειρῆς, μὴ γινῶ ἀπισεράσου,
τὸ δάνειον τῆς πένητων, τὰ δίδοι ἡ δεξιόσ.
Ὅ βλέπων σε ἐν τῷ κρυπτῷ θέλεισε φανερώσει,
ἐκατόντα πλασίονα, ἀνταμειβὴ νὰ δώση.
Τοιαῦτα εἶπεν ὁ Χειρῆς, πᾶσα πωτός νὰ κάμη,
ὅσα τῆς ἀποσόλων του ἐγὼ ἐκτειλάμην.
Τοιαῦτα ἐκαρπύονενταν, οἱ ἅγιοι κέ ποικασ,
εἰσὶ εἶπεν ὁ Χειρῆς, ἐδένα δὲν ἐφῆκα.

Πλὴν δὲ ἐσὺ Νικόλαε, παρόδρε τῆς μυρίων,
τὸ κλέος τῆς πατριαρχῶν, καὶ τῆς ἀρχιερέων.
Ἄπαντα ἐκατόρθωσας, τὰ εἶπεν ὁ Χριστός σου,
ἐπίσκοπε μακάριε, ἄξιος ὁ μισθός σου.
Χαρίσματα καὶ δαρεαῖς, ἔλαβες ἀπὸ ὅλους,
Ἐπάσα πέμπτη, ψάλλεσαι μετὰ τὸς ἄποστόλους.
Καὶ ὅσοι σέιορτάζουσιν, ἐπαπλασίως δόσει,
διημερίαν Ἐίσχυε, καὶ τὴν ψυχίντους σῶσαι.
Διότις ἡ παρθεσβείσου, παρόδεκτος ὑπάρχει.
τελομαίκαρ Νικόλαε, εἰδοξέειραρχη.
Ὡς παρθεσβυς ἐντιμάτατος, καὶ ἄγγελος καὶ μύσης,
καὶ κήρυξ ἱερώτατος, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.
Καὶ φύλακα τῆς ποιμνῆς σου, καὶ πάσης οἰκουμένης,
τῆ ἀπαύσῃ παρθεσβείασου, φυλάττης Ἐποιμήρει,
Καὶ τὴν ψυχίνσου ἔθηκεας, ὑπὲρ τῆς σῶν παροβάτων,
καὶ ἀσυνάως ἐλέπομεν, τὰ ἔργα τῆς θαυμασίαν.
Θεράποντα πανάρισε, τεράδος ὑπηρετά,
ἀντὶ παλετῆ ζοφερῆ, εἰδώλων καθαιρέτα.
Τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐκ καὶ κληρονόμει,
ὑπέριμει ὑπέρλαμπε, κυεῖς οἰκονόμει.
Υπὲρ μαχε χεισιανῶν, ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάσσει,
πάσα ψυχῆ πάσα πνοῆ, παρέπει νὰ σὲ δοξάσει.
Τὸτάλαντον τὸ ἔλαβες, ὅσον καὶ πλεονάζει,
καὶ ὁ Χριστός σέ τιμήσει, καὶ ὁ κόσμος σε δοξάζει.

Καὶ

Καὶ ἀντιδόξασον καὶ σὺ ἅγιε τὸν λαὸν σε.
να τρέχῃσιν ὁ λοφύχως, ἅπαντες σὸ ναὸν σε
Μὲ πῖσιν καὶ δόλα βεβαια, καὶ καθαραν καρδίαν,
ἀγάπην αὐπύκρετον, Ἐνθεον αἰδρίαν.
Ἦς γέγοντο ἐπιτυχεῖν εἰς ἅπαντας καὶ πᾶσι,
καὶ σεμειδα κλεκτηῖ, οἱ δὲλοι σου να πᾶσι.
Ναὶ κύριε ἄξιισον, τὲς πάντας νασωθεῖσι,
ὅσοι τα σα ἄπορος ἄγματα, φυλάττην καὶ κρατῆσι.
Εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν τῆς δόξης σε ἐλθεῖσιν,
καὶ μετὰ τοὺς ἁγίους σε, να σε ὑμνολογῆσιν.
Θεολογήτου ποίημα, κριτὸς τῆ μοσχολέκ,
Ἐτυπώθη μ' ἔξοδον, κριτὸς ποιητῆ τῆ νέκ.
Ὡς δὲλος Ἐσιώνομος, τῆ ἁγίε νικολάου,
ὡς βοηθὸς τῆ χειριανῶν, τῆς γῆς καὶ τῆ πελάου.
Εἰς θεὸς δοξα καὶ πικύ, πάντων τουτῆ ἁγίων,
οἱ πάντες διὰ ναξέρησι, βίον καὶ θαυμασίον,

Τ Ε Λ Ο Σ.